

"Costa molt d'escriure incorrectament, amb repeticions"

La novel·la del Sant Jordi l'editarà Proa amb el títol 'L'home de la maleta'. N'és autor Ramon Solsona. Hi reproduïx el to col·loquial, el parlar tal com raja.

Ramon Solsona (Barcelona, 1950), narrador, guionista de televisió i articulista de premsa, va obtenir el 51è premi Sant Jordi per la novel·la *L'home de la maleta*, protagonitzada per un antic músic d'orquestra de ball que decideix, quan es queda vidu, de vendre el pis, fer la maleta i viure un mes a casa de cada una de les seves tres filles. El jurat era format per Laura Borràs, Àlex Broch, Isidre Grau, Ramon Pla i Arxé i Emili Rosales. La novel·la serà publicada per Proa.

Solsona ha publicat les novel·les *Figures de calidoscopi* (1989), *Les hores detingudes* (1991), *DG* (1998), *No tornarem mai més* (1999) i *Línia blava*

Ramon Solsona va obtenir l'edició número 51 del premi Sant Jordi de novel·la.

(2004). El seu llibre més valorat és *Les hores detingudes*: va obtenir els premis Crítica Serra d'Or, Prudenci Bertrana i la Lletra d'Or. Té, a més, dos reculls de relats, *Llibreta de vacances* (1991) i *Cementiri de butxaca* (2006).

—La idea del pare que deixa el pis i se'n va a viure amb cada una de les seves tres filles, per torn, va ser el germen de la novel·la?

—Sí. M'interessava que un home gran experimentés, veiés i expliqués com és la vida de les famílies actuals. L'anar rodant et dona aquesta perspectiva.

—La novel·la és escrita des del punt de vista del pare, en primera persona?

—Tot és en primera persona. Tot hi ha dues parts. Una figura que és memorialística i l'escriu el pare en primera persona, lògicament, i la resta, unes tres quartes parts, és en monòleg interior,

De l'ombra al misteri

L'ombra és el recer on sobreviu el jo, a més de l'experiència de la nit, del dolor, que es transforma, a poc a poc, en llum, per a la poetessa M. Rosa Font, premi Carles Riba de poesia.

Maria Rosa Font Massot (Sant Pere Pescador, Alt Empordà, 1957) va obtenir el 52è Premi Carles Riba per l'obra *Un lloc a l'ombra*. L'escriptora, llicenciada en filologia catalana, és autora de sis reculls de poemes i de dues novel·les. És una poetessa que sempre ha cregut que la paraula té molta força, que té molta capacitat suggeridora i al llibre busca un llenguatge que doni sentit a l'ombra del títol. L'ombra del títol és, d'una banda, el recer on sobreviu el jo i, d'altra, l'experiència de la nit, del dolor de la pèrdua que es transforma,

"Encara hi ha amenaces sobre la nostra llengua"

"Nosaltres vàrem viure, vàrem veure i vàrem escoltar el dia 10 de juliol com les paraules ens servien per a proclamar la nostra esperança d'un futur més lliure i democràtic per al nostre país. Quan diem democràtic, volem assenyalar que, en democràcia, ningú no pot imposar a un altre quina és la seva nacionalitat." Així s'expressava Muriel Casals, presidenta d'Òmnium Cultural, a la Nit de Santa Llúcia, celebrada a Viladecans. "Perquè —va afegir— som

molt conscients que avui encara hi ha amenaces sobre la nostra llengua i sobre la nostra identitat. Per això, Òmnium, fidel a la nostra història, vol seguir treballant al costat de tots els que estem disposats a ocupar l'escena de la nostra vida en societat. Ho farem fent servir la paraula com a única arma de lluita, des del lloc que ens pertoca i amb la força de la unitat davant de qui atempti contra els nostres drets. Ens trobareu, com sempre, disposats a fer la nostra aportació en favor de la transformació i de la mobilització que el futur del nostre país ens demana."

on explica què pensa i què veu, i hi reflexiona..

—**Ell sou vós?**

—No, no! No, eh? De cap manera, És una persona gran, i no.

—**Té cap punt en comú amb l'autor? Una visió irònica del món, distanciada, per exemple?**

—No. Perquè és un paio carrincló, rondinaire que no entén el món, no entén les famílies d'ara, tot va massa de pressa... Les famílies han evolucionat tant que no entén res, s'ha quedat fora de joc. I ho expressa amb incomoditat, i amb un to burleta, sorneguer. Fresc. És bastant barrut, també.

—**Les famílies de les seves tres filles són representatives? Totes tres juntes representen les famílies d'avui dia?**

—Són models familiars diversos, diferenciats entre si, i representen tres casos determinats, però de cap manera no hi ha la voluntat de fer una exploració sociològica.

—**I al final ha de tornar a viure sol?**

—Hi ha diversos elements que són essencials i triguen a aparèixer i, per tant, no puc revelar. Al final, que narrativament és molt accelerat, hi ha un capgirament important.

—**És una novel·la pessimista, agra?**

—No. És escrita amb bastant sentit de l'humor. Hi passen coses serioses però és escrita de manera distanciada, distesa, desimbolta, i amb situacions que fan somriure. El tot és més aviat alegre. Encara que el paio rondini, el resultat, per al lector, és més enjogassat. No és un drama, en absolut.

—**Les tres germanes viuen a Barcelona?**

—No es diu.

—**I el pare és barceloní?**

—Sí. És un antic músic d'orquestrades, i aleshores això toca tot un món que és el dels envelats, de les orquestrades de ball i de les anècdotes d'aquelles èpoques. Aquest és el seu món.

—**És un home que ha viatjat, doncs, si més no pel país.**

—Per això és l'home de la maleta.

Abans, de concert en concert, i ara, per les cases de les filles.

—**Es pot dir que és un home sense port, i això l'empeny a no voler quedar-se a casa?**

—No és exactament així, no. Ell es creu que té un port. Alguna cosa hi ha d'això, però no és així.

—**Hi ha matrimonis i filles separades?**

—Sí. Hi ha una certa varietat i, en algun cas, es pot parlar d'un cas sorprenent.

—**També deu variar la relació personal amb cada filla, no?**

—Sí. I amb els néts, també.

—**Què us ha costat més de la novel·la?**

—La manera de parlar, tal com raja. Volia que això sonés amb naturalitat. La manera col·loquial de parlar. Això m'ha donat una feinada tremenda. Costa molt d'escriure incorrectament, amb repeticions.

Lluís Bonada

Maria Rosa Font, premi Carles Riba pel llibre *Un lloc a l'ombra*. A la dreta els premiats, que seran publicats per Proa i La Galera: Jordi Cabré, Sebastià Roig, Salvador Macip, Ramon Solsona, Alba Dedeu, Maria Rosa Font i David Nel·lo.

a poc a poc, en llum, en veu, en aire i en foc. L'autora hi combina dues mirades, una d'exterior i una altra d'interior. El poemari parla també d'espais concrets, els del seu poble, i també poetitza retrats de persones.

Jordi Cabré (Barcelona, 1974) va ser proclamat finalista del sant Jordi amb la novel·la *Després de Laura*. És una novel·la de misteri sobre un triangle amorós.

Alba Dedeu (Granollers, Vallès Oriental, 1984) va obtenir el premi Mercè Rodoreda de relats per *Gats al parc*. Tots aquests llibres, més el Sant Jordi, seran publicats per Proa.

El Folch i Torres de novel·la per a nois i noies, convocat per La Galera, el va guanyar David Nel·lo (Barcelona, 1959), per *Ludwing i Frank*. I el Joaquim Ruyra de literatura juvenil, convocat també per La Galera, Sal-

vador Macip (Blanes, Selva, 1970) i Sebastià Roig (Figueres, Alt Empordà, 1965), per *Ullals*, un thriller escrit a quatre mans, inspirat en fets reals.

Finalment, el Ferran Soldevila va recaure en *La impremta catalana i els seus protagonistes en l'inici de la revolució liberal*, de Montserrat Comas; i el Joan Maragall, en *Amor fina e complida. Arnau de Vilanova i les teories de l'amor*, de Jaume Mensa.